

Arrest

nr. 341 447 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 10 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 mei 2025 tot terugdrijving (bijlage 11) en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2025.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissing van 10 mei 2025 tot terugdrijving en de beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Uit de door de verwerende partij overgemaakte stukken blijkt dat de verzoekende partij en zijn minderjarige zoon op 10 mei 2025 zijn vertrokken naar Ethiopië. Er blijkt in casu niet dat de verzoekende partijen nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de beslissing tot teruggrijping, aangezien deze reeds volledige uitvoering heeft gekregen.

Uit de voorliggende stukken blijkt tevens dat het visum dat werd ingetrokken geldig was voor een verblijf van maximaal 90 dagen tussen 11 november 2023 en 10 november 2025. Daar de geldigheidsduur van het visum derhalve hoe dan ook verstreken is, blijkt niet dat de vernietiging van de beslissing tot intrekking van een visum de verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren.

Het beroep lijkt dan ook onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 december 2025 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij te kennen geven van oordeel te zijn een belang bij de nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van het visum te behouden, daar deze hen nadeel kan berokkenen bij eventuele toekomstige aanvragen. Zij stellen tevens dat de vaststelling van “een eventuele onrechtmatigheid vanwege de Belgische Staat” aanleiding zou kunnen geven tot een vordering tot schadevergoeding. Ter terechtzitting van 9 februari 2026, volhardden de verzoekende partijen in wat zij hebben uiteengezet in hun schriftelijk verzoek om te worden gehoord.

Allereerst moet worden gesteld dat de verzoekende partijen, door aan te geven dat zij menen dat de bestreden beslissingen aan de basis zouden kunnen liggen van een afwijzing van toekomstige visum- of verblijfsaanvragen, uitgaan van een hypothese en hiermee geen zeker belang aantonen.

Waar de verzoekende partijen verder lijken te willen aanvoeren dat zij toch een belang bij het ingestelde beroep behouden omdat een uitspraak van de Raad kan worden aangewend om een eventuele vordering tot schadevergoeding te ondersteunen, moet worden geduïd dat een dergelijk belang geen belang is dat rechtstreeks is verbonden aan de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een dusdanig belang is een onrechtstreeks belang en volstaat niet (cf. RvS 18 april 2005, nr. 143.292).

Een belang in de zin van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 15 december 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK